

Pejzaż bez Ciebie – Hanna Banaszak

Wrzesień jak dywan,
Jakich nie bywa
Często ostatnio -
Płowo-zielony
Dywan zdobiony
Słońcem dostatnio
Pejzaż gorący
Rzysk i kwitnących
Łąk w żabim śpiewie -
Smutku, co zawisł
Kluczem żurawi -
Pejzaż bez ciebie

Dzień za dniem,
Sen za snem,
Pełnia i nów,
I słońce znów
Noce i dni
Wciąż nazbyt ładne -
Zmierzchy i
Świty bezradne

Rower zmęczony
Płosząc gawrony
Sunie drożyną
Jedzie listonosz -
Już pod czerwoną
Jest jarzębiną
Na skwar narzeka,
Ma tylko przekaz -
Złotych sto dziewięć!
Tą samą drogą
Wraca - Nikogo
Pejzaż bez ciebie

Dzień za dniem,

Sen za snem,
Pełnia i nów,
I słońce znów
Noce i dni
Wciąż nazbyt ładne -
Zmierzchy i
Świty bezradne

Na horyzoncie
Topi się słońce
W złocie czerwonym
Rzeką nadpływa
Siwa flotylla
Mgiełek wieczornych

Idę przez pole
Gdzie dwie topole -
Drzewo przy drzewie -
Patrzą z wysoka
W przestrzeń jak otchłań -
Pejzaż bez ciebie

Dzień za dniem,
Sen za snem,
Pełnia i nów,
I słońce znów
Noce i dni
Wciąż nazbyt ładne -
Zmierzchy i
Świty bezradne

Może to sprawił
Wrzesień, że prawie
Nic już nie czuję
Słucham, jak teraz
Upał zamiera,
Ciszą pulsuje
Pewno ci dobrze
Gdzieś o tej porze,
Pewno przyjemnie

A wokolutko-
Pejzaż bez smutku
Pejzaż beze mnie

Noce i dni
O których nie wiesz
Jesień i
Pejzaż bez ciebie

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych